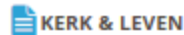




Gevoeliger voor medemens



De vroeger atheïstische Dennis Lenders kwam door een professor en de christelijke kunst het geloof op het spoor en laat zich in de paaswake dopen.

Ondanks dat Dennis Lenders (29) al meer dan twee jaar naar het ontvangen van de initiatiesacramenten toeleeft, vindt hij het ook allemaal een tikkeltje beangstigend nu het zo dichtbij komt. „Wat als het christendom toch een grote leugen is?“, dacht de leerkracht Frans en Latijn uit Ledeberg in paniek op Aswoensdag. Gelukkig was zijn dooppeter er om hem gerust te stellen.

Welke rol speelde die dooppeter in uw bekering?

Dennis Lenders • Hij liet mij kennismaken met het geloof. Hij was mijn professor Latijn aan de UGent en na het laatste examen – nu zeven jaar geleden – gingen we samen iets drinken. Het klikte tussen ons en er groeide een vriendschapsband.

Steeds meer kwam het spirituele tijdens onze gesprekken op de voorgrond en begon ik in te zien door wie hij zich als katholiek gedragen voelde.

Dat confronteerde mij met mijn atheïstische gedachtegoed dat ik jarenlang – vooral door mijn omgeving – voorgekauwd had gekregen. Ik geraakte ook steeds meer

bevriend met de gelovige vrienden van de professor. Met een van hen, een kunstenaar, ging ik regelmatig musea bezoeken. Ik realiseerde me beetje bij beetje dat christelijke kunst, vooral gemaakt in de middeleeuwen en de renaissance, het materiële oversteeg en dat er een diepere dimensie en boodschap inzat die de schilder ons wou laten zien.

Wanneer hakte u de knoop door u te laten dopen?

Dennis Lenders • Eind november 2013, op een tentoonstelling van Michiel Coxcie in het Leuvense M-Museum. Ik werd er enorm getroffen door een van de werken van Coxcie, een katholiek schilder tijdens de Contrareformatie van de zestiende.

De bedoeling van die schilderijen was mensen te overtuigen van het geloof en dat hebben ze bij mij zoveel eeuwen later helemaal bewerkstelligd.

Mijn oudprofessor bracht mij in contact met de verantwoordelijke van het catechumenaat in het bisdom Gent en zo ging de bal aan het rollen.





Dennis Lenders schrijft zijn naam in het doopregister. (c) Kristof Ghyselink

Hoe zag uw opleiding eruit?

Dennis Lenders • Ik begon vorig jaar in september aan de intensieve voorbereiding. Die bestond onder andere uit de catechese op zondag volgen in de Gentse Heilig Kerstparochie en een vormingsdag over het Onzevader en de geloofsbelijdenis. Ik volg bovendien vrijwillig de School voor Geloofsverdieping en ga ook drie zondagen per maand naar de gregoriaanse viering in de Sint-Niklaaskerk in Gent. De mooie muziek, de hemelse gezangen en de prachtige barokinrichting helpen mij de éénwording met Christus te ervaren. Belangrijke momenten in het traject waren verder de ontmoeting met de Gentse bisschop en de naamopgave in de crypte van de kathedraal samen met de andere catechumenen. Daags voor Witte Donderdag zalft de bisschop ons met catechumenenolie en op de paaswake doopt hij ons.

Wat mij het meeste heeft verbaasd in de catecheses en opleidingen die ik volgde, is de oprechtheid waarmee deelnemers naar elkaar luisterden.

Ik heb het gevoel dat mensen er zichzelf konden zijn en dat niet alleen hun sterke, maar ook hun zwakke kanten aanvaard werden.

Probeerde u zich het geloof nog op een andere manier eigen te maken?

Dennis Lenders • Ik lees veel boeken. Zo las ik op aanraden van Adelheid

Verstraeten, die de catechumenen in het Gentse dekenaat opvolgt, *Dit is geen verdediging* van Francis Sufford.

Maar het was toch vooral het werk van René Girard dat me getroffen heeft.

Die Amerikaanse antropoloog beschreef het zondebokmechanisme zoals dat zich al manifesteert bij primitieve stammen. In het *Oude Testament* zie je evenwel dat God al verbiedt mensenoffers te brengen. Dat krijgt zijn voltooiing in het *Nieuwe Testament* waar Jezus als onschuldig slachtoffer vrijwillig de kruisdood aanvaardt en daardoor de zonden van de wereld wegneemt. Girard concludeerde daaruit het uitzonderlijke karakter van de Bijbel ten overstaan van andere religies en bekeerde zich zelf tot het katholicisme. Een fascinerende man met geweldige inzichten. Zijn boeken waren een echte openbaring voor mij.



Dennis Lenders tijdens de naamopgave in de kathedraal. (c) Kristof Ghyselincx

Hoe reageerde uw omgeving op uw nogal radicale omslag?

Dennis Lenders • Mijn vriendin heeft mij van in het begin gesteund en mijn moeder is niet verwonderd door mijn keuze.

Blijkbaar had ik als kind al een fascinatie voor kruisbeelden en zou ik zelfs eens papa gezegd hebben tegen de Jezusfiguur op zo'n crucifix.

Ik wachtte lang om mijn vader op de hoogte te brengen, omdat ik wist dat hij het niet zou kunnen begrijpen. Gelukkig reageerde hij niet afwijzend. Mijn vrienden reageerden positief. Ik heb er ook nooit een geheim van gemaakt. Sterker nog, ik kon er zelfs niet over zwijgen. Waar het hart van vol is, loopt de mond van over, zeker?

Bent u van plan een engagement op te nemen in een parochie?

Dennis Lenders • Als ze mij dat vragen, wil ik dat zeker overwegen. Misschien schrijf ik me binnenkort in voor een cursus aan het Hoger Diocesaan Godsdienstinstituut, want ik heb nog altijd een enorme honger naar kennis over het geloof. En wie weet doe ik later nog wel de opleiding om godsdienstleerkracht te worden. Tot slot zou ik het nog wel zien zitten om catechumenen te begeleiden, omdat ik zelf een bekeerling ben.

Wat heeft christen-woorden in uw leven teweeggebracht?

Dennis Lenders • Het heeft mij nog gevoeliger gemaakt voor mijn medemensen en wat ik voor hen kan betekenen.

Ik neem het nu bijvoorbeeld meer op voor leerlingen die door leerkrachten als zondebok behandeld dreigen te worden.

Vaak zijn het leerlingen die zich moeilijk gedragen, maar eigenlijk extra zorg en aandacht vragen. Vorig jaar dreigde er een leerling geschorst te worden en wierp ik mij op met hem te gaan praten. Hij zit er nu nog – in die missie ben ik dus geslaagd – en hij gedraagt zich al veel minder agressief. Dat wil niet zeggen dat hij in mijn lessen mag doen wat hij wil. Ik vermaan hem als het nodig is, maar ik blijf wel voor hem opkomen, hem met het nodige respect behandelen en naar hem luisteren. Ik merk dat als ik mijn leerlingen liefde schenk, zij mij oneindig veel liefde terugschikken. En is dat niet wat Christus ons geleerd heeft?

Meer weten? Surf naar www.bisdomgent.be.



(c) Kristof Ghyselincx

Reacties

Om reacties te zien en te reageren op dit artikel moet je je eerst even aanmelden via het menu bovenaan. Tot gauw.